

Янислава Вълкова

ПРЕДИ
ИЗГРЕВ
СЛЪНЦЕ

МОНТ

1

23.06 в наши дни 05ч., близо до гр. Бургас

Нощта не беше от най-тъмните, но изглеждаше достатъчно зловеща. Бледата, превита луна се подаваше предпазливо през облаците, хвърляйки трепереща светлина над жестоката сцена на плажа. Жертвеният танц на сенките по вълните създаваше в мрака усещане за страх. Тишината се нарушаваше от стенанията на вятъра, а морето виеше, като жаден, стар вампир. Мирис на гниещи водорасли изпълваше въздуха и сетивата. Изсърнали съчки и листа се търкаляха по пясъка, пластмасови чаши и бутилки се опитваха да ги догонят. Накрая всички боклуци започваха да се въртят в омагьосания кръг на своя собствен ритъм. Мъртвите мидени черупки мълчаливо наблюдаваха случващото се.

Убиецът стоеше, изправен пред безжизненото тяло на жената. От ръкавиците на ръцете му, капеха гъсти и тежки капки кръв, но той не им обръщаше внимание. В този миг се опитваше да запомни усещането си за възмездие, да запечата в съзнанието си всеки детайл, звук, полъх, аромат, дори движението на поклащащите се черни треви. Те щяха да са част от спомена за деня, когато показа, какво може. Започваше ново начало с неподозирана до този момент сила и мощ, преминали

от кръвта на жертвата към собствените му кръвоносни съдове.

Изгревът приближаваше и беше време да тръгва. Взе букета с цветя и грижливо го разпръсна около трупа. Не можа да устои на изкушението да запечата мига. Свали ръкавиците, като ги прибра в предварително подготвения плик, бръкна в джоба си, извади телефона и снима. После се наведе, да погледне за последно празните ѝ очи. Обърна се и с бързи крачки се отдалечи. Мислеше си: „Искала да посреща изгреви. Посрещни сега последния си изгрев, вещице“.

2.

23.06 – 6 век пр. Хр. – Местността „Беглик Таш“

Вятърът си играеше с побелелите къдрици на жрицата и те хвърчаха хаотично около главата ѝ. Тя не потрепваше, не ги приглаждаше с ръка, сякаш не усещаше нищо. Погледът ѝ отнесено гледаше сините вълни на морето и птиците, прелитащи над тях. Бели, пухкави облаци се носеха в далечината и идваха към брега. Картини от отдавна отминали времена изплуваха в съзнанието ѝ. Потънала в себе си, тя си припомняше всеки миг на щастие, когато е обичала, правила е добро или е помагала на нуждаещите се. Пред очите ѝ минаваха образите на близките ѝ хора, на семейството ѝ. Повечето от тях, вече бяха покойници. Но Неговият образ се връщаше непрестанно и не ѝ даваше мир. В сърцето

й остана само един мъж – ТОЙ и тази любов, не бе изживяна до край. Прекъсна в момента, когато бушуваше най-силно.

Болеше я дълго, след това. Болеше я и сега. Близостта между тях приключи, защото нямаха правото да се изправят срещу дълга, хората и обстоятелствата. Съдбата им беше решена, дълго преди да се срещнат и те напълно осъзнаваха това. Чувството на обреченост витаеше нощем в прегръдките им.

Спомените ѝ се опитваха да сглобят образа на любимия, който преобърна целия ѝ свят. Изминаха безброй години, сякаш цяла вечност. Понякога се чудеше, как ли изглежда сега, ще трепне ли сърцето ѝ, ако го види отново, или ще го подмине, без да го познае.

Жрицата притвори очи, обърнала лицето си към слънцето, усещайки топлите му ласки. Въздъхна дълбоко и напълни гърдите си с влажния, солен въздух. Защо животът бе тъй несправедлив? Едно ти дава, ала взима друго.

Тя отново си представи моменти от краткото време, което прекараха заедно. Той я направи жена. Още не беше забравила, как се подгъваха коленете ѝ, когато я заговаряше или гледаше към нея крадешком отдалеч, а очите му се смееха. После дойдоха безсънните нощи до топлото му тяло, а накрая си изплака сълзите и душата ѝ пресъхна. Трябваша ѝ месеци, преди да се свести от загубата и да свикне да живее с болката.

Тогава последва рязката промяна в нея. В думите ѝ нямаше и помен от наивност, а тъгата задълго се настани на лицето ѝ. Стана силна, непреклонна, решителна, смела, а когато се налагаше, дори жестока. Беше загу-

била сърцето си, вече нямаше какво да губи.

Нейният живот се очакваше да протече, както на всички останали момичета в селището, но не стана така. От малка показва, че е различна, горда, надарена от боговете със странни дарби. Тук се беше родила, в района на магичните камъни. В племето на скримианите. Отрасна като диво цвете и стана свободолюбива, красива, млада жена. Ето, че дойде време да си избере партньор в живота, но никой не успяваше да я укроти и да я спечели.

В един топъл летен ден, отиде сама на брега, на мястото, където стоеше и в този момент, когато видя в далечината към нея да се задава непознат мъж. Брадата му беше пораснала и по походката личеше, че е изморен, сякаш идваше отдалеч. Остана като хипнотизирана, вместо да се скрие или избяга, както биха направили повечето момичета. Погледът ѝ дръзко се плъзна първо по тялото му, после по лицето му. Видя смели черти на воин, ах.. колко много го хареса. А очите му бяха най – невероятните, които някога бе виждала – с цвят на притъмняващо небе след залез. Можеше да се гмурне в тях и никога да не изплува. Така започна всичко...

Казваше се Залмоксис. Легендите за него се носеха отдавна в техния край, но реалността надмина приказките. Беше млад, а владееше тайни, недостъпни за най-опитните жреци. Идваше от север и пътуваше към непознати страни, но реши да остане за няколко дни, за да отпочине от дългия път. После дните станаха месеци.

Двамата се привързаха. Макар и трудно, той прие молбата ѝ да я обучи на тайнства и лекове. Първото, което направи, бе да я кръсти с ново име – Меда. От там

започна истинската промяна. Вечер двамата се взираха с часове в небето. Той ѝ показваше лунната пътека, звездите и съзвездията, разкри ѝ как влияят на хората. Разказа ѝ чудни истории за сътворението на света, за душите, за енергиите, които управляват живота на Земята. Сподели тайните съставки на билки и отрови.

Твърдеше, че смъртта е само ново начало. Той вярваше, че ще намери начин да продължи живота във вечността.

Когато станаха двойка, никой не се учуди. Любовта им разцъфваше всеки ден. Буйни, като вълните на пролетна река, бяха чувствата им. Но неговият път беше друг. И двамата знаеха, че моментът на раздялата е неизбежен, че Меда ще стане лечителка, ще обрече младостта си да служи на хората и ще се пожертва, да остане сама завинаги.

Очакваха го стотици хора, които го боготворяха и му се прекланяха. Залмоксис пътуваше и разнасяше знанието и славата си по света. Верен на своя дълг, след девет месеца изпълнени със страст, той трябваше да продължи към далечни земи. Меда, вече посветена в неговите тайни и мистерии, стана могъща жрица. Денят в който той тръгна, двамата си дадоха дума, че когато дойде време, ще се срещнат отново.

Много вода изтече от тогава.

Меда се превърна в необикновена жена с пълноценен, вълнуващ живот. Дори на тези години, имаше горда стойка, вирната брадичка, а буйната ѝ коса, стигаше до кръста. На врата си винаги носеше медальон. Освен бижу, това беше и нейният свещен амулет. Владееше

сили, които всяваха страхопочитание сред народа ѝ. Можеше да разбира думите, още преди да са изречени, познаваше мислите и чувствата, както на приятелите, така и на враговете. Викаше дъжда и мъглата, местеше предмети с мисълта си. Успяваше да прати нежелания натрапник в друга посока, или да го убие със заклинанията си. Умееше да говори с животните или с хора, отдалечени на десетки километри. Залмоксис я беше научил на вълшебни отвари, на тайни думи и обреди, на силата на магията. С това знание тя правеше чудеса, като избягваше тъмните сили. В душата ѝ имаше повече доброта. Вече приближаваше възраст, в която трябваше да предаде знанията си на друг, но сред хората ѝ нямаше достоен. Наложил се да скрие тази опасна мощ, за да не пострадат невинни хора. Когато дойдеше подходящият момент, избраникът щеше да се появи и да я открие.

Меда нямаше право на безсмъртие. Това бе условието.

Първият път, когато се любиха, жрецът и каза: „В теб има много смелост и много нежност. Тънка е границата между доброто и злото. Повечето от владеещите магията се опитват да удължат живота си, или на свой близък. Това променя съдбата и наказанието може е страшно. Обещай ми момиче, ама наистина никога, никога не го прави“. Тя кимна в знак на съгласие.

На прага на смъртта, Меда очакваше Залмоксис. Предчувстваше идването му. Телепатичната връзка между тях, всъщност не изчезна. Макар и все по-рядко, тя усещаше мислите му и в трудните моменти черпеше сила и кураж от него. Затова стана от мястото при ска-

лите. Повече нямаше време да блуждае в миналото и слезе на брега. Бе дошъл мигът за последната ѝ магия.

Тръгна към пещерата при морето. Вървеше бавно и трудно, тялото ѝ я предаваше. Подпираше се на дървена тояжка и често спираше да почива. Едвам сдържаше сълзите си. Щеше да се откаже от всичко и да се раздели със силата си завинаги. През годините тя помагаше на племето. При нея идваха хора от близо и далеч за съвет, за цяр, за любов, за надежда. Обучаваше млади шамани, силни мъже прегръщаха краката ѝ, а ето, че идваше неизбежният край.

Когато стигна до морето, остави дрехите си на пясъка и огледа красивия залив. Напълни ръката си с пясък, който неусетно изтече през пръстите ѝ. Помисли си: „Песъчинките си отидоха. Една след една, както дните в живота ми.“

Мислено се прости със скалите, по които тичаше в детството си, с реката, с дърветата, с птиците. После заплува към своето убежище. Малката подводна пещера, която откриха и преобразиха двамата заедно. Вътре Меда правеше магическите си отвари и пазеше талисманите. Взе един от съдовете, който беше приготвила още предния път и изпи горчивата течност в него. После седна на каменната пейка и зачака. Тялото ѝ се затресе, коремът ѝ заболя, сякаш ѝ режеха с нож. Остана сама няколко часа, за да изрече най-могъщите си заклинания.

По залез, излезе. Вътре остана част от нея, от душата ѝ. Знаеше как да я скрие, та да бъде видима само за достойния. Сега бе станала обикновен човек, чакащ смъртта.

Вървеше през гората към селото, когато чу от далеч гълчавата. Сърцето ѝ заблъска силно в гърдите, пое дълбоко въздух, за да успокои дишането си.

Тогава го видя да идва по пътеката срещу нея. Не можеше да повярва на очите си, времето го беше пощадило. Да, косата му сивееше, но усмивката, тялото му, бяха като на момче. Сълзите потекоха сами, затича се и се хвърли в прегръдките му. Меда не можеше да продума. Просто двамата се притиснаха още по-силно. Залмоксис я галеше и целуваше по косите.

- Моето момиче, отново сме заедно.

- Ти дойде – прошепна тя.

- Почувствах, че ме викаш.

- Така е – взря се в очите му. – Виках те цял живот!

- Знам – не откъсваше поглед от лицето ѝ. – Не искам да се оправдавам, важното е, че сега съм тук.

- Благодаря ти, любов моя – тя още хлипаше.

- Обичам те, както преди. Толкова си красива.

Тя стисна ръката му.

- Не е вярно, но е приятно да го чуя от теб. Ще пуснеш ли душата ми да си отиде?

- Да. Вярвам, че това е правилният път – каза Залмоксис.

- Разбирам.

- Нося ти подарък. – Извади от джоба си малка кутийка, която ѝ подаде. – Заповядай.

Тя я взе в ръката си. Беше изрисувана и украсена с непознати животни. Отвори малкото изящно капаче и видя вътре едно топче, което приличаше на голяма синя ядка.

- Какво е това?

- Искам да го изядеш, това е семето на срещата. Хората, които при раздяла опитат по едно, всъщност посяват семето и някой ден, някога, те ще се срещнат. В този или в друг живот.

- Не съм чувала за него – каза Меда.

- Много трудно ги открих, търсих ги с години.

- Сега ли да го изям?

- Давай, ето го и моето.

Двамата ги сложиха в уста и после се разсмяха.

- Вярваш ли в това наистина?

- Ако не помогне, поне няма да навреди – каза Залмоксис.

- Така е. – Тя сякаш стана онази девойка, която беше някога.

- Идваш от пещерата? – Той отново стана сериозен.

Меда кимна.

- Болна ли си? – отново я придърпа в объятията си.

- Не, просто дойде моят ред. Не се страхувам. – Тя докосна ръката му.

- А какво ще правим с ключа?

- Това е твое решение. Вярвам ти и знам, че ще постъпиш правилно.

Тя го погледна с онзи поглед, който навремето, той толкова много обичаше и му подаде медальона си:

- Ти ми даде силата, аз ти я връщам. Оставям съдбата в твоите ръце. Дали наистина някога отново ще се срещнем Залмоксис?

- Ще се търсим.

- Ще ме познаеш по родилния белег. Виж, не си го забравил, нали? – Тя повдигна полата си и му показа бедрото си. Там личеше един нюанс, по-тъмно от кожата,

малко, кръгло петно, обсипано със ситни лунички.

- Помня го, прилича на кръпка с парче от Вселената. Малките бенки, сякаш образуват съзвездия. – Той ѝ се усмихна.

- Ела, да поговорим насаме, да те нагостя. Сигурно си жаден, гладен. А пък аз искам да чуя за пътешествията и приключенията ти.

Двамата се отправиха към дома ѝ, съпроводени от погледите на хората.

- Да ти издам ли една тайна?

- Естествено.

- Обиколих екзотични места, срещам чудновати хора, но никой не притежава твоите дарби. Дори аз, разчитам основно на познанията си, докато ти си друго нещо, ти си изворът.

- Ласкаеш ме, природата е източник на моята сила.

- Знаеш, че казвам истината.

- Благодаря, не очаквах такова признание.

Двамата влязоха в къщата на жрицата и останаха да приказват с часове. Спомените, историите, вълшебствата и опитът им в магията, бяха заедно с тях на трапезата.

След полунощ, Меда за последен път отиде при светилището и изпълни празничните ритуали, заедно с цялото племе. Седеше на трона, гледаше лицата на хората и мислено се прощаваше с тях.

Залмоксис ги вдъхнови със своята житейска мъдрост и напътствия, държа дълга и поучителна реч. Те го почитаха, радваха се на оказаната им чест. Тази нощ изгръ пълна луна, а вятърът разнасяше малките сиви облаци в различни посоки, като пътници тръгнали надалеч и нямащи време да спрат. Песните бяха по-тихи, танци-

те по-малко, очакването на изгрева бе, като очакване на промяната. Хладният бриз ги караше да настръхват. Сутринта всички се разотидоха умислени по домовете си.

Жрицата се прибра и легна уморена, заспа на мига. Залмоксис се настани на земята, близо до нея.

Меда сънува странен сън. Беше нощ и тя стоеше права, близо до трона на светилището, но той изглеждаше различно, стар и грозен. На него беше седнал мъж, който сякаш не я виждаше. Взря се в него. Залмоксис, млад, променен, облечен необичайно и нещо не беше, както трябва. Срещу него имаше жена. Чуваше разговорът им, без да разбира думите. Странен език, непознат. Жрицата се събуди. Сърцето ѝ биеше. Беше познала жената. Видя себе си, каквато беше някога, нежна и красива. Искаше му разкаже съня си, надигна се, очите им се срещнаха, отвори уста, но не успя да продума. Издъхна в ръцете му. Една сълза се търкулна по лицето му и той усети соления ѝ вкус. Затвори очите ѝ, облече се и тръгна.

3

Сутринта 07.00 ч. София в наши дни

Алармата на телефона започна яростно да звъни. Борис се размърда, отвори очи с кисела физиономия и бавно се надигна от леглото. Пусна краката си на пода, като с налучкване откри чехлите си. Стана, изключи проклетия звук, проклинайки мислено и хвърли поглед назад.

Жена му се беше завила през глава и както обикновено спеше дълбоко, така че, дори не помръдна под леката завивка. Дъщеря му, също се излежаваше в своята стая.

Протягайки се, тръгна към банята. Напоследък изобщо не му се ходеше на работа. Всичко отиваше на зле в държавата, в обществото. Демотивацията и недоволството се усещаха във въздуха. Чувстваше, че има нужда от дълга почивка, от един добър риболов и разпускащи разговори с приятели. Но.. се налагаше да почака още един ден. Взе си бърз душ и се избърсна. Поосвежен, по халат, нахлупил качулката на главата си, влезе в кухнята и надникна в хладилника, който зееше подигравателно, полупразен насреща му. Добре, че имаше поне едно кисело мляко. Разби го, проби две срещуположни дупки в капачката и отпи голяма глътка. Пусна телевизора на програмата на сутрешния блок. Избягваше да гледа новини, просто защото му влизаше в работата и скоро щеше да ги разбере в службата, особено криминалните. Интересуваше го единствено прогнозата за времето. От утре излизаше в отпуск и дим да го няма. Отпусна силното си тяло върху зелената дамска на дивана и започна да прави планове за екскурзията си. Бяха се разбрали с един приятел да пътуват за Гърция, пренебрегвайки напълно протестите на жена си. Довечера трябваше да събере багажа си и още през нощта тръгваха, за да избегнат задръстването на границата. На екрана се появи приветлива говорителка, която с напевен глас съобщи, че ще бъде топло и слънчево.

„Супер! Очертава се прекрасна почивка. Лавраците и леферите мен чакат! Не искам да са големи, предпочитам да хвана много от тях.“ – помисли си доволно Борис

и хвърли поглед към такъмите и въдиците на терасата.

Отпи четири пъти и остави празната кофичка на масата. Още беше гладен, но държеше на добрата си физическа форма, а това не включваше обилно хранене. Получаваше му се, защото съпругата му и без това готвеше рядко и се случваше често, вечерята му да е само салата.

Той не пиеше кафето си в къщи, така че набързо се облече с дънки и риза, изключи телевизора, обу се и излезе.

Лицето на Борис, макар и красиво, изглеждаше твърде сериозно. Имаше типично мъжкарско излъчване, подчертано от широка челюст и гъсти черни вежди, под които се стрелкаха тъмни очи. След месец щеше да навърши четиридесет и животът му беше доста динамичен. В работата го уважаваха, колегите му му измислиха прякор „Професионалистът“, което всъщност означаваше, че го търсят за всеки проблем. Шефовете му възлагаха най-отговорните и тежки задачи. Наскоро го повишиха, като началник на отдел убийства. От този момент отговорностите му нараснаха, а личното му време почти се стопи. Отсъстваше често, пътуваше из цялата страна, виждаше най-жестоката страна на човешката природа. Вече беше привикнал с обезобразените, подути, разложени, посинели трупове, но все пак беше човешко същество и усещаше, че се натоваарва психически.

Медиите го определяха, като топ ченге и в интервютата той разкри, че най-силното му качество е да предусеща ходовете на престъпниците, защото в известна

степен съзнанието му работи, като тяхното, само че мотивацията му е различна.

С времето започна да надушва смъртта, както гарван – гробище. Превърна се в перфектния хищник, но ловуваше хора.

После идваше удовлетворението, което за него, беше равнозначно на щастие. Белезници, пистолети, арести, разпити. Това беше неговият живот и той го обичаше.

Борис живееше в нов жилищен комплекс, с вътрешен двор и зелена градина. Тъкмо излезе от входа, когато от джоба му се разнесе мелодията от филма „Ченгето от Бевърли Хилс“.Беше я избрал банално за мобилния си телефон, за когато го търсят от министерството. Тези позвънявания рядко бяха за добро. След секунда държеше аппарата в ръка.

- Добро утро!

- Борисов – чу се рязък глас.

- Да. – Не се съмняваше с кого говори. На линията беше шефът му, от малкото, станали такива по заслуги. Много силни мъже стояха като ученици пред него и навеждаха засрамено глави. Той също го уважаваше достатъчно, че да не задава излишни въпроси.

- Има спешен случай. Отиваш командировка, стегни си багаж за няколко дни и след петнадесет минути да си пред блока. Сашо пътува към теб със служебната кола. Налага се да отложиш отпуската. Станала е страшна касапница.

- Щом трябва... – Не му стана приятно. Не беше за първи път, сигурно нямаше и да е за последен, да се провалят планове за почивката му в последния мо-

мент.

- Намерили са труп на момиче на плаж, близо до Бургас. Ситуацията е да си ебе мамата. Убийството прилича на жертвоприношение. Колегите на място вече работят. Ако не хванем бързо убиеца, медиите ще ни разкъсат. Министърът лично следи ситуацията. Съжалявам, че изпращам пак теб, но не мога да разчитам на никой друг, че ще свърши работата. Който го е направил е изключително опасен. Изглежда е извадил сърцето на жертвата и го е взел със себе си. Смятай за какво говорим.

- Разбирам. – Засега това му стигаше. Щеше да задава въпроси по пътя, сега трябваше да бъде максимално бърз. Нещата изглеждаха повече от зле.

- След няколко часа, медиите ще разгласят новината и ще искат отговори. Знаеш си работата, искам бързи резултати. Ти ще ръководиш операцията.

- Ясно – стегнато отговори Борис.

- Ще те чакат в ОД на МВР. Търсиш Христо Христов, той движи нещата там. Запиши си номера на мобилния му телефон.

- Имам го, работили сме заедно.

- Айде, след малко пак ще се чуем – и затвори.

Борис изкачи стъпалата, като ги взимаше по две, отключи вратата и влезе вкъщи. Измъкна от гардероба раницата, в която държеше вещите от първа необходимост – паста, четка за зъби, сапун, хавлия, яке, бельо и фенер. Добави още няколко неща и пъкна вътре шише с вода.

На колана от лявата му страна висеше кобур. Извади пистолета, погледна го дали е в ред и го прибра. При-

готви резервния пълнител, пръсна си от парфюма. Не от суета. Не се знаеше, кога ще види баня, нито колко пот ще изтече от него до тогава. Обуваше се в коридора, когато срещу него се появи сънената му съпруга по ефирна, черна нощница. Тялото ѝ беше, като на момиче, макар да се оплакваше напоследък, че е качила няколко килограма. Прииска му се да я прегърне, но леденият ѝ глас го спря.

- Пак се изнизваш, а? – погледна го с подпухналите си, хладни очи.

- Не исках да те будя, щях да ти звънна по-късно.

- Къде отиваш и кога ще се върнеш?

- Има убийство в Бургас. Не зная, кога ще приключим.

- По добре изобщо не се прибирай! И без това дъщеря ти забрави, как изглеждаш. А и аз имам нужда от мъж, а не от гостенин в къщи – обърна му гръб и тръгна към спалнята.

- Не използвай Ани при всеки момент, когато искаш да ме накараш да се чувствам виновен. Тя е голямо момиче и много добре разбира ситуацията. Бързам, като се върна ще говорим.

- Боя се, че вече няма какво да обсъждаме. Търпението ми се изчерпа. Просто ми писна от теб, от твоята работа и лъжите ти. Щом искаш да ходиш при любовницата си, изнасяй се. Не ми ги пробутвай тези командировки. Отдавна не ти вярвам.

Борис въздъхна, махна с ръка и излезе намръщен от дома си. Погледна часовника, показваше 08,00. Точно десет минути от телефонния разговор.

Денят започваше, нормалните хора тръгваха забър-

зани към обичайните си, ежедневни задачи. Сънени, усмихнати, отегчени или безразлични лица се разминаваха с него. Борис знаеше, че в неговия ден няма да има нищо нормално.

Излезе на платното, за да се вижда от далеч. След минута служебната кола спря до него.

- Добро утро – отвори предната врата и седна.

- Какво му е доброто? – отговори му Александър, дългогодишният му партньор.

- Прав си, дано бързо хванем убиеца. Чака ни дълъг ден, настъпи педала.

- Разчитай на мен – и подкара към магистралата за Бургас. Ароматизаторът, който висеше на огледалото се разклати. Беше от най-евтините на пазара.

- Как си? Щеше да излизаш в отпуска, а пак те прецакаха.

- Сефте! Ще те излъжа, ако ти кажа, че съм ентузиизиран. Няма начин, това ни е работата.

- Чу ли се с Христо?

- Сега ще му звънна.

Борис се обади по телефона на колегата, който беше на местопрестъплението и научи подробностите.

- Какво става? – попита Александър.

- Лоша работа, някой яко е изперкал. Млада жена, на 25г., облечена елегантно. Убита е преди няколко часа на плаж, близо до града. Рано сутринта са я открили. Допускат, че изродът ѝ е извадил сърцето, като е направил разрез по средата на гръдния кош. Подредил е наоколо, явно иска да ни впечатли. Имало разхвърляни нарциси около трупа и венец от цветя на главата. Рисувал е по ръцете ѝ с кръв. Името ѝ е Мария.

- Как са установили самоличността?
- Намерили са дамската ѝ чанта. Парите са били недокоснати.
- Не е обир значи, а знае ли се, дали е изнасилена?
- Рано е да се каже. Засега няма видими следи, с белъ е.
- Някаква любовна история ще излезе ми се струва – замисли се Александър. – Тц, тц, бази хората.
- Тази държава се напълни с психопати.
- Така е. Язък за момичето, толкова млада.

Борис се умълча, ала мислите му препускаха в главата. Извади химикалка и тефтерче, за да си състави план. Знаеше от къде да започне, но предпочиташе да има задачите черно на бяло. Не искаше да забрави нещо в суматоката. Първо трябваше да види с очите си местопрестъплението. Да си представи, как се е случило убийството, да погледне с очите на убиецата, да го усети, да го надуши, като куче и да го подгони. Избягваше лично да уведомява родителите и близките. Днес се надяваше, да го е направил някой друг от колегите. Много въпроси чакаха отговор. Обикновено близките приятелки на жертвите, знаеха най-много за личния им живот. Имаше тайни, които момичетата не споделяха с родителите си, затова те бяха безценен помощник при разследването. Трудно се разговаряше с хора, които преживяват огромна трагедия, но първите часове след престъплението са от огромно значение. Следите са най-много и паметта на хората е най-услужлива, а престъпникът може полесно да се издаде и да се открият улики, които не е

имал време да унищожи. После започваше истинската работа. Предстояха разговори със съдебния лекар, сумата му началници, щяха да му звънят и да дават зор. Трябваше да направи старателен оглед на събраните веществени доказателства, да проверява, как върви работата в лабораторията с отпечатъците, космите и всичко, както си му е редът. Налагаше се да се стегне. Не можеше да си позволи личните проблеми да му пречат на работата.

И без това бракът му вървеше към своя край. Но без да знае защо, мислите му все се връщаха към жена му. Колкото и да се опитваше да се съсредоточи, не успяваше. Така и не разбра, какво точно обърна отношенията им. Кой допусна грешка и кога?

Днес щеше да види морето. Преди чакаше срещата си с него с нетърпение, а сега... по какъв повод. Пред очите му се появи първият плаж с дъщеря му. Сети се, как двамата пълниха кофичката с вода и копаеха в пясъка дупка, която трябваше да стане басейн, но водата все изтичаше. Колко щастлив и безгрижен беше тогава. Прииска му се да ѝ се обади, но тя все казваше, че бърза, няма време да говори точно сега. Може би, щом се върне в София, ще отидат в мола, да ѝ купи нещо. Да, задължително трябваше да поговори с нея. Тя беше в трудната тинейджърска възраст, когато децата си мислят, че знаят всичко. Което всъщност адски много се разминаваше с реалността.

Александър познаваше добре шефа си и усети, че не е във форма.

- Пак ли те ядоса скъпата? – Той държеше волана, гледайки пътя.